

DANRED A ONYXOVÁ CESTA

DOMINIK KAMEŠ

DANRED A ONYXOVÁ CESTA

DOMINIK KAMEŠ

Mé babičce Věře.

Tvé vyprávění pohádek rozvíjelo mou fantazii již od mala.

PROLOG

Před 1 300 lety

Gron natáhl svou pravou paži. Na předloktí se mu v tu chvíli rozzářil kožený pás. Hlubokým hlasem zvolal: „*Samans vaesa!*“ Skupina asi dvaceti delvů před ním se najednou zastavila a vzhledla nad sebe. Z nebe jim na jejich holé hlavy začaly padat ledové kameny. Během mžiku byl houf nepřátel rozprášen.

Gron byl vermenským vůdcem, jeho vedení lidí a bojové schopnosti byly na té nejvyšší úrovni. Nikdo jiný z tohoto národu se mu nemohl v těchto vlastnostech vyrovnat. Vermeni byli pracovitým národem, který byl ovšem i velice zběhlý v boji. Dokonce už mladí studenti se učili základy boje a šermu na akademiích.

Z vedlejšího lesa se ozvala ohlušující rána a ze shluku větví a listů začal stoupat mohutný dým.

„Musíme ustoupit. Zpět na kopec!“ udával pokyny svým jednotkám Gron. Vermenští jeho povelu uposlechli, nasedli na koně a směřovali cestou, kterou jim jejich vůdce poručil.

„Můžeme to skončit, Grone. Tohle jsou jen zoufalé pokusy nepřítele zvrátit už jasně prohranou bitvu,“ řekla hubená drobná dáma jedoucí na klisně vedle něho.

„Ano, prohranou bitvu. To máš pravdu Yrdo, avšak bude to pro ně znamenat i prohranou válku?“ Gron žil v obrovské nejistotě. Na jednu stranu se mu podařilo sjednotit národy proti hrozbě delvů, kteří se svou agresí roztahovali ve světě, a kdo nebyl jejich spojencem, byl

automaticky jejich nepřítelem. Proto souhlasily další dva národy, že se spojí s tím vermenským a společnými silami se pokusí tuto hrozbu potlačit. Na druhou stranu měl Gron ale jisté obavy i z činů těchto nových spojenců.

Yrda vypadala zamyšleně. Gron si všiml, že ji jeho starost doopravdy nenechává klidnou, avšak v jejím výrazu postřehl náznak úsměvu.

„Jsi náš vůdce,“ řekla. „A nejen náš. Dokázal jsi sjednotit národy a díky tomu největší představitel zla v celém Immenoru padl. Haron padl. Toto je ten konec, po kterém celé roky praheme,“ snažila se mu Yrda vyvrátit jeho pochybnosti a vyjádřit mu důvěru v jeho vedení.

Muž, jenž díky své výšce shlížel na Vermenku shora, byl jejími slovy očividně potěšen. Avšak neodpověděl na ně. Vermeni dorazili na vrchol, který byl domluveným místem pro schůzku spojených národů. Byli zde zatím jediní. Gron sesedl ze svého hnědáka, povytáhl si opasek a zahleděl se do dále.

„Obávám se především flónského hlasu. Celou dobu jsou jim všichni ostatní ukradení, proč by tomu teď mělo být jinak?“ Flóni byli lesním lidem, dlouhá staletí se snažili žít v neutralitě a stranou od všech konfliktů.

„Kdyby nám byli všichni ostatní ukradení, tak tady teď nejsme, ne?“ Na mohutném chlupatém, rohatém zvířeti k nim mířila starší mužská postava s dlouhými světlými vlasy. Z vrásčitého obličeje vyzařovala velká moudrost, kterou muž dozajista oplýval. Dojel až na

místo, kde rozmlouvali vermenští vůdci, sesedl ze zvířete a oči mu spočinuly na levé ruce hnědovlasé ženy.

„Jste zraněná, *nulen*,“ řekl klidným hlasem a měl pravdu. V tu chvíli utkvěl i Gronův zrak na levé ruce jeho společnice, kde jí přes rukáv lehce prosakovala rudá krev.

„Nechte si to oslovení. Nejsem váš přítel a vy nejste můj. Jsme v této bitvě spojenci, a to je vše. Nemíním tolerovat všechno, co jste svým ignorantstvím způsobil.“ Při pohledu na Mylena se jí lehce vrátila barva do tváře, až tak ji naplnil vztek na starého muže před ní. Cítila k němu a k jeho národu velké rozhořčení. Dlouhá léta se snažili Vermeni bránit proti zabírání vesnic od jejich nepřítelů, avšak ne vždy úspěšně. Dokonce jim delvové unášeli jejich lidi do svých hor, a kdokoli se snažil najít útočiště právě u flónů, byl odmítnut pod pohrůžkou smrti.

„Nenesu odpovědnost za nikoho jiného než za svůj lid. Co jste si mezi sebou nadrobili, to si také musíte sníst. Nemohu zachraňovat všechny nevinné na úkor svého lidu. Můj národ pod mým vedením již desítky let oplývá klidem, a tak jsem chtěl, aby to zůstalo i nadále. Bohužel se staly věci, kvůli kterým jsme museli opustit naše domovy a pustit se do boje.“ Jeho oči těkaly po Gronovi a chvílemi se zdálo, že svá slova směřuje spíše jemu než Yrdě. Co ale směřoval vermenské čarodějce, byla malá lahvička s jemně nachovým zabarvením.

„Nanes si to na svou ránu. Pokud tě nepřítel nezasáhl očarovaným mečem, o ráně za pár chvil nebudeš ani vědět.“ Mylen natahoval svou paži směrem k ženě a pokusil se o jemný úsměv. Yrdu tento čin flóna mírně zarazil. Odjakživa žila s pocitem, že se tento lesní lid nezajímá

o nikoho jiného než o sebe, a už vůbec by ji nenapadlo, že by jí Mylen nabídl bájný léčivý lektvar jejich výroby. S překvapením v hlase mu poděkovala a sáhla svou zdravou končetinou po lahvičce.

Gronovou hlavou se honilo tolik myšlenek. On se ale nemohl poddat emocím jako Yrda. Od chvíle, kdy uzavřeli ono spojení, změnili vývoj války a začali se přibližovat míru, jak jen to bylo možné. Gron toužil po míru. Prakticky už nic jiného ve svém životě nechtěl. Byla to ta síla, která ho nutila každý den vstát, bojovat a konat činy pro dobro svého lidu.

„Připravte se!“ zvolal nahlas. „Vyrazíme ukončit tuhle válku jednou provždy,“ poslední slova už řval z plných plic, aby vyvolal nadšení a odhodlání u svých následovníků. „*Y mhir!*“

Skupina vyrazila a jak cestou k hlavnímu delvskému městu přibírali další části spojeneckých vojsk, tak se kolonou rozeznívala čím dál tím hlasitěji Gronova poslední slova v řeči Immaril. „Za mír!“

KAPITOLA I: POTYČKA

Danred se vyhnul staršímu muži, běžel směrem k dřevěnému plotu, který ladně přeskočil a sprintoval dále. Musel rychle změnit směr, sklouznul se na písčité cestě, tím přibrzdl a pokračoval doprava. Už se blížil ke svému cíli, už ho měl skoro na dosah. Skočil. Tím skokem srazil chlapce, který mu utíkal, na zem. Byl špinavý a pod Danredem se zmítal a kroutil, aby se dostal z jeho sevření. Ten byl ale větší než mladý lupič, kterému teď Danred z kapsy roztrhaných kalhot vytahoval malý měsíc, v němž chrastily mince.

„Tohle nepatří tobě, že ne?“ zeptal se vážně mladíka, který v jeho sevření jen zakroutil hlavou. „Měl bych to nahlásit, zlodějíčku,“ pohrozil mu a viděl zděšení v chlapcově tváři. Pak z něj Danred slezl a jen procedil mezi zuby: „Zmiz!“ Mladík bez váhání vyskočil na nohy a utíkal směrem k vesnici. *Nevím, co se ti děje v životě. Asi nic dobrého. Nebudu ti rozhodovat o osudu,* pomyslel si Danred a zamířil zpět směrem do centra vsi, kde bydlel vermenský občan, kterému váček s penězi náležel.

Svou naháněcí akcí se dostal k polím, kde místní farmáři v tuto brzkou hodinu už pilně pracovali. Ve Vermenu byl začátek jara, což byl ideální čas na setí obilí. Danred viděl, jak farmářům do úzkých řádků vypadávala z dlaní semena žrota. Žroto, které se v celém Vermenu pěstovalo nejvíc, se využívalo dále na obživu občanů. Místní pekaři a pekařky z něj převážně připravovali těsto, které se splétalo do copů a opékalo. Tomuto slanému pokrmu se ve zdejších krajích říkalo

dred. Městečko Karann bylo obvykle velice poklidným místem pro život. Místní obyvatelé zde sice nežili v nějakém přepychu, avšak dost často si vypomáhali a celé dny se starali o svou obživu.

Danred se pomalu přibližoval k centru města. Byl to patnáctiletý vysoký mladík dosahující výšky pomalu dvou metrů, což byla u vermských mužů celkem standardní míra. Jeho tmavě hnědé, téměř až černé vlnité vlasy mu sahaly po ramena, jež byla statná, a stejně jako jeho paže svalnatá.

Střed města se mimo jiné vyznačoval i způsobem, jakým byla tvořena cesta, po které kráčel. Nyní už našlapoval po kamenných kostkách. Uviděl otevřenou branku, v níž stál statný muž, jenž se na něj mírně usmíval.

„Díky, Danrede. Jsi skutečně tak rychlý, jak se v Karannu vypráví,“ řekl muž a vzal si od Danredy svůj měsíc. Malá plavovlasá dívka se zpoza plotu na chlapce přátelsky usmívala. „Není v tom sice moc placek, ale každá se počítá,“ řekl muž s vděčností v hlase. Placky byly místní měnou. V řeči Immaryl se mincím říkalo ergony, které měl údajně každý národ jiné. Vermenské ergony se nazývaly právě placky.

„To nestojí za řeč, pane. Viděl jsem, jak vám ten zlodějíček vytrhl měsíc z ruky. Nebylo to tak těžké ho dopadnout,“ pousmál se mladý Vermen a na pravé tváři se mu zjevil jemný dolíček.

„Tvá pomoc má pro mě velkou váhu, Danrede. Budu si příště muset dávat větší pozor na toho kluka. Potřebuji peníze pro svou rodinu.“ Kramar sklonil hlavu. Bylo patrné, že se cítí nepříjemně z toho, že by jeho rodině v každodenním životě přitížila ztráta i tak

malého počtu ergonů. Danred usoudil, že jeho rodina patrně neoplývá velkým množstvím majetku a každou placku v ruce dvakrát obrátí, než koupí něco k jídlu.

„Kdybyste potřebovali s něčím pomoci, můžete se ozvat,“ usmál se znovu Danred a Kramar mu podal ruku na znamení respektu.

„Jsi dobrý hoch,“ pronesl a zalezl zpět do své chatrče. Danred zůstal na ulici zamyšlený a sám.

Po chvíli se konečně probral ze svého zamyšlení a naplněn příjemným pocitem z dobře vykonaného skutku a z rozhovoru s Kramarem se vydal kolem místní putyky k vyšší budově poblíž karannské návsi. Budova byla napojena kamennou hradbou na další stavení do kruhového půdorysu. Bylo to sídlo místní akademie, kde se vzdělávali mladí Vermeni.

„Vyspával jsi zase?“ zeptal se ho téměř o hlavu nižší mladík s pokřiveným nosem.

„Ale vůbec. Naháněl jsem zloděje,“ podíval se na Renmara a všiml si zvědavosti, která se ihned rozlila po jeho tváři.

„Cože?“ vyhrkl ze sebe jeho přítel. „Co ukradl?“

„No. Sebral na ulici Kramarovi měšec. Já to zahlédl, doběhl ho a vzal od něj peníze zpět,“ vysvětlil mu Danred. „Jsem moc rád, že se mi podařilo dostat jeho placky zpátky. Nikdo v tomhle městě moc nemá na rozhazování. A obzvlášť on, který se svou nemocnou ženou vychovává malé dítě. Pro něj má určitě každý ergon velkou cenu.“ Renmar se na něj díval s obdivem.

„Udělal jsi skvělou věc!“ pochválil ho. „Ale už musíme jít, za chvíli začíná výuka,“ pokynul mu blondatý mladík směrem do velké brány.

Oba hoši vstupovali na území akademie. Pár metrů za branou byl přehledný ukazatel, který měl za úkol navádět studenty do konkrétních částí akademie, kde se konaly jednotlivé semináře. K hvězdárně směřovala dřevěná šipka doprava a opravdu na pravé straně se tyčila nejvyšší budova, kde se Vermeni učili o jednotlivých souhvězdích, co vyznačují a pověsti o nich. Tím samým směrem byla i místní knihovna nebo zahrady, kde si Danred a ostatní zlepšovali své znalosti v oblasti botaniky. Levá část akademie patřila velké aule, kde se pořádaly přednášky na téma znalosti světa, a to jak těch historických, tak i geografických. Na ukazatelích byla i další, již méně podstatná místa akademie. Danred s Renmarem však pokračovali rovně.

„Stejně nechápu, proč máme hned po ránu trénink s meči. Člověk sotva vstane a hned má do sebe nechat mlátit dřevěným klackem,“ konstatoval otráveně Renmar a mířil společně se svým kamarádem na akademické nádvoří, kde už čekalo asi dvacet jejich spolužáků na lekci boje.

„A hele, koho to tu máme. To by náš Elnad vyspával až do večera?“ hlas patřil statnému chlapci na kraji houfu, který se teď rozhlížel kolem sebe, koho svou poznámkou pobavil.

„Moje jméno je Danred. Můj otec byl vermentským průzkumníkem. Nosím jméno, které mi s matkou zvolili,“ osočil se na něj, do žil se mu navalila krev a ruce se mu začaly lehce klepat. Už od mala slýchal stále ty samé posměšky. Že nemá otce a že je z poloviční rodiny. Nejčastěji přicházely nadávky tohoto typu právě od Sanrika.

„Hezký příběh. Mohl by ses po Mertuně hlásit na pozici zapisovatele kronik,“ ušklíbl se v lehkém posměšku sebevědomě vystupující chlapec. „Ale věřit ti to nehodlám. Můj otec má přístup ke všem informacím o tvé rodině, takže si lži, jak chceš.“ Pohledy všech na školním nádvoří směřovaly na hádající se dvojici. Danred v očích přihlížejících hledal alespoň nějaké zastání, avšak nikdo si nedovolil říct ani slůvko. I přesto měl ale pocit, jako kdyby slyšel, jak se Renmarovi napínají žíly vzteky. Co ale zmůžou proti synovi jednoho z Rady pěti, která stojí ve vedení celého Vermenu? Na malý moment se jeho zrak zastavil na dívce stojící vedle Sanrika. Pravou rukou si pohrávala s konečky svých zrzavých vlasů. Hodně často jí Danred vídal v blízkosti Sanrika, avšak nedokázal pochopit proč. Necítil z ní to zlo, které tak velkou měrou číselo z jejího kamaráda.

„Dobré ráno. Vezměte si každý z téhle bedny jeden dřevěný meč, utvořte dvojice a pojděte se rozehrát,“ přikázal jim profesor Teld. Nataženou rukou ukazoval na dřevěnou krabici na kraji nádvoří a všichni udělali, jak řekl. Po pár minutách protahování se studenti postavili proti sobě v domluvených dvojicích a v útrobách karannské školy se rozezněly rány, které způsobovaly dřevěné náhražky mečů narážející do sebe.

Danred nedával Renmarovi sebemenší šanci. Už od mala měl velký talent na ovládání meče a málo kdo se mu ve škole dokázal vyrovnat. Jeden jeho výpad střídal druhý a jeho sok nestíhal nic jiného, než se pouze bránit. Jejich dřevěné meče se zaklesly do sebe a chlapci se přetlačovali. Zdálo se, že Renmar má větší sílu a Danreda

pomalu zatlačoval. Danred ovšem povolil, rychle uskočil o krok zpět a ve chvíli, kdy Renmar zavrával, mu Danred uštědřil úder do boku.

„Počkej, počkej. Nech mě alespoň trochu vydechnout,“ stěžoval si Renmar, který teď odhodil svůj meč a sedl si na zem. „Vůbec nevím, jestli tímhle způsobem zvládnou zkoušky Mertuny, když furt jenom prohrávám každý souboj,“ svěsil hlavu a Danred viděl, že má skutečně starosti o svůj osud při zkouškách.

„Vždyť o nic nejde. Jsi dobrý šermíř, jen ti chybí zápal. Chuť zvítězit,“ snažil se mu Danred zvednout náladu. Očividně ale neúspěšně.

Renmar se zadíval do země, vzal si svůj meč a cosi jím kreslil do písku na zemi.

„Jde o hodně. Vždyť jsou to zkoušky dospělosti. Zkoušky, které začínají život jako takový, nemůžu být neúspěšný,“ zvedl se ze země. Dřevěný meč svíral v levé paži a s nově nabytou silou procedil mezi zuby: „Do toho!“ Zvedl meč a zuřivě se rozeběhl na svého soka. V tu chvíli Teld zapískal na prsty a ohlásil konec lekce. Renmar se zastavil a Danredovi se ulevilo, když si uvědomil, že sám vůbec nebyl připraven na přicházející útok svého přítele.

Ani dnes nebyl v soubojích přemožen, ale z šermování odcházel vyčerpaný. Renmar ho nedokázal porazit. Ne proto, že by byl snad špatný bojovník, ale spíš kvůli tomu, že cvičnému boji nedával takovou váhu. Naopak Danred dával do každého úderu tolik energie, kolik jen mohl. Kdyby ale Renmar dokázal usměrnit svou zuřivost, jež předvedl při svém pokusu o úder, který byl přerušený hvizdem profesora, bůhví jak by to dopadlo.

Lekce dějin Immenoru Danred ze srdce nenáviděl. Nudily ho. Ne že by ho nezajímalo, co se ve světě dělo dávno před tím, než se sám narodil, ale o historii jim vyprávěla stará Vermenka Alda, jejíž vyprávění historie bylo snad nudnější než se pokoušet postavit sněhuláka ze suchého písku. Unavený po tréninku s meči si Danred položil na stolek ruku a opřel si o ni čelo. Během několika vteřin se ponořil do hlubokého spánku. Zdálo se mu o velkém rohatém zvířeti, které pozoroval, jak běželo po zarostlé louce. Celý svět působil tak klidně. Vzduchem se nesl zpěv zdejšího ptactva a do tváře mu foukal slabý větřík, který jemně pročesával okolní trávu. Zničeno nic uslyšel hlasitý výkřik: „Do zbroje!“ V tu chvíli se probudil.

„...a tak je někde v obrovském světě Immenoru schovaný a chráněný. Kdyby se dostal do špatných rukou, vypuklo by něco ještě horšího, než byla Velká válka,“ končila pomalu své vyprávění stará Alda.

Velká válka. Danred o ní slyšel už tolikrát. Nechtěl se o ní moc bavit. Vůbec si nepřipouštěl, že by se mělo válčit, a nechápal, proč by někdo vyvolával takové konflikty, aby muselo dojít právě až k válce a prolévání krve.

„Myslím, že jsi prospal doopravdy zajímavou část historie,“ vyčetl mu lehce Renmar cestou z auly. Byl velice sečtělý a teorie byla to, co ho převážně zajímalo. Pročítat všelijaké knihy a nabírat znalosti o celém světě ho naplňovalo.

„Myslím, že si až příliš zahráváš se slovem ‚zajímavý‘, příteli,“ zasmál se Danred a pokračoval po schodech, které vedly do místnosti, kde měli mít výuku botaniky. Učili se zde o flóře ve Vermenu a jejím

využití. Danred, jehož matka byla bylinkářka, znal spoustu rostlin už jen z matčina učení, a tak pro něj nebyl tento strávený čas nikterak zajímavý.

V nauce o vermenském občanství se mladí chlapci a dívky učili o tradicích ve Vermenu, o správných etických návycích, slušném vychování a v posledních dvou letech studia se do výuky tohoto předmětu přidaly i základy politiky.

„Jak všichni jistě dobře víte, Vermen nemá jen jednoho vládce, má jich pět. Pět vůdců našeho národa sídlí v Senamu a je nazýváno Radou pěti,“ předávala své znalosti předsedkyně celé karannské akademie Natra. „Žádný z těchto pěti radních není nadřazený těm dalším a panuje mezi nimi stoprocentní demokracie. Každý má na starosti svůj sektor, kterému se prioritně věnuje, ale důležitá rozhodnutí dělá Rada společně.“ Natra si byla vědoma, že o Radě pěti všichni už slyšeli a že některé znalosti její studenti určitě už mají. Jelikož ale byla tato skupina posluchačů už v posledním pátém ročníku studia, musela jim všechny tyto znalosti předat v přehledné formě, aby mohli úspěšně složit zkoušky Mertuny.

Zkoušky Mertuny byly testem dospělosti. Každý rok se konaly v jiné části Vermenu a studenti zde skládali jak teoretické, tak praktické zkoušky ze znalostí potřebných pro dospělý život. Do pořádajícího města se na ně sjeli studenti z akademií celého národu. Letos se měla Mertuna uskutečnit právě zde v Karannu, což představovalo pro místní profesory ještě větší zodpovědnost, aby své studenty řádně připravili.

Natřin výklad přerušila zdvižená ruka Tyrie. Toho děvčete se zrzavými vlasy, které se často vyskytovalo v blízkosti Sanrika. Natra pobídla Tyriu, aby vyslovila svůj dotaz. „Jak se ale mění lidé v Radě? Dospělí Vermeni snad nevolí nové nástupce, nebo ano?“

Profesorka zakroutila hlavou. „Máte pravdu, Tyrio. Nové radní nevolí běžní občané, ale radní sami. Po svém nástupu mají třicet dní na to zvolit své nástupce, které mohou změnit jen ve velmi výjimečných případech. Například pokud zvolený nástupce zemře,“ odmlčela se a v celé aule zavládlo nepřijemné ticho. Velká část posluchačů otočila hlavy k Sanrikovi sedícímu právě vedle Tyrie. Byl jediným synem svého otce, který působil v Radě. Bylo známo, že on je zapsaným nástupcem a jednou bude tím, kdo bude sedět v Hale pěti vrcholů a rozhodovat o osudu Vermenu.

Natra se nadechla a pokračovala: „Existuje ovšem mimořádná situace, kdy může být radní vystřídán z jiného důvodu než z toho, že už není schopný vykonávat svou funkci. Jednou za pět let může kterýkoliv z pěti radních vyvolat hlasování o vyřazení jednoho z vůdců. Na tomto činu se musí shodnout všichni čtyři zbývající členové Rady. Poté tito radní zvolí dle svého uvážení nového člena. Ve Vermenu se tato situace nestala už dlouhé desítky, či dokonce stovky let, a pokud můžu pronést svou optimistickou prognózu, tak se tomu tak v následujících letech ani nestane.“

Teď zvedl ruku Sanrik a když dostal slovo, promluvil: „Jsou nějaká omezení? Chci říct, jsou nějakí lidé, kteří nemohou být nikdy zvoleni do Rady?“ Danred ihned pochopil, kam svým dotazem míří a jeho domněnky mu vzápětí potvrdila svou odpovědí i Natra.

„Radní musí být občan Vermenu, nemůže to být někdo z jiného národa. Druhé omezení platí pro Vermeny, kteří jsou nazýváni Elnady nebo Elijánami.“ Nyní se zase několik párů očí upíralo směrem k místu, kde seděl Danred. V duchu proklínal Sanrika a dělal, že si ostatních nevšímá.

Zbytek dne se vlekl. Danreda nebavilo pořád jen někde sedět, poslouchat informace a nutit se do učení. Konečně školní den dospěl do svého konce a on mohl odejít z útrob akademie. „Ještě musím koupit matce dred,“ říkal zrovna Renmarovi, když procházeli velkou bránou.

„Už by sis mohl začít vybírat silnější soupeře pro boj, než jen neschopné plácaly.“ Ten hlas nepatřil nikomu jinému než Sanrikovi. Šel kousek za nimi a po jeho boku Danred zahlédl ladnou postavu Tyrie.

„Už by sis mohl vybírat jiné lidi na otravování než mě,“ okřikl ho Danred a pokračoval v chůzi.

„Neznám tady jiného Elnada. Ostudu vermenského lidu. Potomka nikoho.“

Sanrik doběhl Danreda a utrl mu z opasku váček z ergony. Otočil vak dnem vzhůru a do dlaně mu spadly dvě kamenné kulaté mince, na kterých bylo z jedné strany vyražené velké V a z té druhé tečky, které byly v horní části spojené do trojúhelníku. Ten byl napojen dolů do dalšího bodu, ze kterého vycházely čtyři přímký.

„To není moc,“ prohlásil s úšklebkem v obličeji chladným hlasem Sanrik.

„Dej to sem, nechmatej na to těma svýma panovačnýmá prackama,“ zahulákal na něj Danred. To ale neměl dělat. Sanrik zrudl v obličeji a rozhodl se, že tohle napadení Danredovi vrátí. Vyhrnul si rukáv a začal do pásu, který měl nasazený na předloktí, zastrkávat obě placky.

„Tohle si přehnal, Elnade. Ted’ ti ukážu, co si takový jako jsi ty, zaslouží,“ zasunul do trigotu druhou minci natáhl ruku a zvolal: „*Naram!*“

V Sanrikově dlani se zhmotnil kámen velikosti jablka. Pás, který měl na paži vyplněný dvěma ergony, zářil bílým světlem. Kámen od něj vyletěl směrem k Danredovi. Zasáhl ho do hrudi, přímo mezi prsa. Vyzval mu dech. Danred padl na zem a začal kašlat. Sanrik k němu došel, upustil na něj prázdný vak, ze kterého mu ukradl placky, a i s Tyriou odešel. Danred se přetočil na kolena, hledal je svýma očima, avšak během pár chvil se ztratili mezi budovami.

„Žiješ?“ přikrčil se k němu Renmar a zjišťoval, jestli mu Sanrik svým kouzlem nezpůsobil nějaké větší zranění.

„Asi..., asi jo,“ vypravil ze sebe těžce Danred a pomalu se pokoušel zvednout. Držel se za hrud’, kam ho udeřil letící kámen, a rozhlížel se po okolí. „Kéž bych mu to mohl oplatit, on má ale trigot jen díky svému otci.“

Trigot byl onen kožený pás na předloktí, který se používal v Immenoru k vyvolávání magie. Měl pět pozic, do kterých se vkládaly ergony, jakožto zdroj magie. Přesnými slovy v jazyce Immaril poté nositel trigotu dokončil vyvolání kouzla.

„Při příštím boji s meči budu chtít bojovat s ním a tuhle ránu mu ne jednou vrátím,“ vyslovil do vzduchu Danred svou výhružku.

Najednou si všiml, že asi deset metrů od místa, kde se incident stal, sedí na lavičce dospělá žena a bedlivě ho pozoruje. Když se střetly jejich pohledy, oči té přísně vyhlížející ženy sjely jiným směrem, postavila se a vešla dovnitř své chalupy.

„Taky mohla něco udělat,“ postěžoval si Danred. „Alespoň na Sanrika zařvat, když viděla, že mi krade měsíc, nebo něco takového,“ ulevil si Danred, ale tím už jen maskoval svůj vztek, že nemohl úder svému nepříteli oplatit.

„To byla Wantýra,“ prohlásil najednou Renmar. „Co jsem o ní slyšel, tak je neuvěřitelně chytrá, ale s nikým moc nemluví. Prý přispívá akademickým profesorům a zdejším léčitelům svými znalostmi. Myslíš, že by si dovolila zakročit proti synovi Sarana?“

Danred se na něj utrápeně zahleděl.

„To asi ne. Za to ji zřejmě nějaký cizí slabý kluk nestojí,“ dále si prohlížel Wantýřin příbytek a usoudil, že si nemůže stěžovat na něčí nezájem o to mu pomoci, ale musí se umět postarat sám o sebe.

„Jsem slabý. Potřebuji domů,“ vypravil ze sebe. Renmar ho podepřel a táhl ho s sebou směrem k jeho domovu.

KAPITOLA II: NEČEKANÝ ZLOČIN

Danred se opatrně přetočil na pravý bok. Ležel na své posteli v dřevěné chatce, která byla jemu a jeho matce domovem už tolik let. Obličej se mu svraštil v bolestné grimase, když si omylem zatlačil na hrud', kam ho udeřil kámen, jenž proti němu vyslal Sanrik svým kouzlem. Za okny byla černočerná tma a v roubence hořely dva svícný, které příbytek osvětlovaly. Když se rozhlédl po světnici, spatřil, že se svými předními chlupatými packami o kraj postele opírá puliš.

Puliš byl významným vermentským zvířetem. Pohyboval se po všech čtyřech, ale velice často si vystačil pouze se svými zadními končetinami, na nichž dosahoval výšky půl metru. Puliš, který patřil Danredově matce, byl porostlý bílou srstí. Měl krátké špičaté uši, malý knoflíkovitý nos a z úst mu vykukovala dvě patra zubů. Své malé kulaté oči upíral starostlivě na Danreda.

„Neboj se o mě, jsem v pořádku,“ natáhl Danred ruku a pohladil puliše na hlavě mezi ušima. Ten samou radostí zašvihal svými dvěma ocasy a jeho pán se na něj blaženě pousmál.

„Tak jsi vzhůru?“ zvolal na něj ženský hlas zpoza rohu, který patřil jeho matce Elijáně. Elijána byla menší hubená dáma se světle zrzavými dlouhými vlasy. Došla až k posteli a svýma zelenýma očima si důkladně syna prohlížela.

„Jo, jsem,“ odpověděl Danred tichým hlasem. „Nechtěl jsem prospat půl dne. Omlouvám se, že jsem ti nebyl k ruce,“ řekl a s výčitkami sklonil zrak.

„To se přeci nic nedá dělat, hlavní byl tvůj odpočinek. Co obklad?“ její zrak se zastavil na Danredově hrudi. Vytáhl si košili, aby zábal zkontroloval. Zábal s bylinkami mu Elijána přiložila na hrud' ihned po tom, co ho Renmar pomohl odpoledne přivést.

„Myslím, že už není potřeba,“ odpověděl Danred a podával obklad své matce. Nikdy si moc na jakákoliv léčení zranění nepotrpěl. Už jako malý kluk si kolikrát ani nevšiml, když třeba upadl na ulici a rozedřel si koleno. Jeho rány se hojily daleko rychleji než Renmarovi nebo jiným dětem. „Promiň, že jsem nekoupil ten dred, co jsi po mně chtěla,“ vzpomněl si na to, jak ho Sanrik připravil o ergony, které mu matka dala na nákup, a ještě ho za jejich použití napadl a způsobil mu zranění.

„Přestaň se už laskavě omlouvat. Nezlobím se,“ uklidňovala ho Elijána, ale viděla v hnědých očích svého syna značné znepokojení. „Jak se to vůbec stalo? Když jste přišli, tak jste mluvili o Sanrikovi a o tom, že tě trefil kamenem do prsou. Proč k tomu ale došlo?“ vyzvídala a Danred usoudil, že jí bude muset dát odpovědi, které si žádá.

„Nevím, proč k tomu vůbec došlo,“ zauvažoval a opatrně se na posteli posadil. „Pořád proti mně něco má. Stále si ze mě dělá srandu, opovrhuje mnou a ryje do mě, že jsem Elnad,“ vykládal své matce. Během toho, co mluvil, si uvědomil skutečnost, že ho Sanrik asi nikdy neoslovil jeho pravým jménem. „Prostě si myslí, že je něco víc a

potřebuje to všem ukazovat. Jasně, bude jednou v Radě, ale to bude díky svému otci, ne díky tomu, že by on sám byl výjimečný nějakou schopností,“ rozčílil se nad touto skutečností Danred a zakroutil hlavou.

„Ano, je pravda, že je nástupcem svého otce a jednou bude rozhodovat o tom, jaký bude život ve Vermenu. Ale skutečně mu to nedává právo se nad někoho povyšovat nebo někomu ubližovat,“ souhlasila s ním jeho matka a podala mu kousek dredu. „Takže k tomu napadení došlo jen tak?“ Očividně se rozhodla, že se o incidentu pokusí zjistit co nejvíce.

„Ukradl mi peníze na dred,“ postěžoval si Danred a zakousl se do vermenského pečiva. Měl obrovský hlad, ale dokud mu matka nepodala jídlo, vůbec si to neuvědomoval. „A já na něj spustil něco o jeho panovačnosti. Už si to ani přesně nepamatuji,“ přiznal Elijáně a znovu se zakousl do dredu. Danred se snažil své matce nelhat, přeci jen kromě jeho kamaráda Renmara neměl na světě nikoho jiného. Na svého otce si vůbec nepamatoval a na akademii se s ním moc lidí nebavilo. S největší pravděpodobností za to mohl právě Sanrik. Často jí ale říkal pouze část toho, co se ve skutečnosti stalo. Nechtěl jí přidělovat starosti, a aby k sobě byl upřímný, tak to dělal také z toho důvodu, aby nemusel poslouchat její přednášky o tom, jak musí být v bezpečí a nesmí vyhledávat problémy. Teď byl ale tak našťvaný a zklamaný tím, jak snadno mu Sanrik ublížil, že říkal věci tak, jak si je vybavoval. „Myslím, že jsem na něj zařval něco ve smyslu, aby dal ty ergony ze svých špinavých pracek,“ vzpomínal Danred a rozčilením sevřel ruce v pěst.

„Byly to jen dvě placky, Danrede,“ zalitovala jeho matka a sklopila oči k zemi. „Měli jsme peníze i na další jídlo, tenhle dred jsem byla koupit chvíli před tím, než ses probral.“

Danred pohlédl na dred a pak na ni. „Nemůžeme si přeci dovolit takhle přicházet o ergony,“ starostlivě se zadíval na matku. „Chci říct,“ odmlčel se. „Nejsme zrovna nejbohatší lidé ve městě,“ pronesl opatrně. Danred s Elijánou nikdy neoplývali žádným bohatstvím. Placky, jež vydělali, použili především na jídlo, základní ošacení, které potřebovali nutně vyměnit, a na alchymistické potřeby, jež byly stěžejní pro Elijáninu práci.

„To máš pravdu synu, to rozhodně nejsme,“ souhlasila. „Ale zamysli se na chvílku. Kdo v Karannu je?“ položila mu otázku, na kterou si však ihned odpověděla sama. „Pouze akademičtí profesori a jen pár dalších lidí dosazených Radou. Zákony ve Vermenu jsou celkově nastavené tak, aby běžní občané Vermenu nemohli žít v bohatství a přepychu.“

„To je přece ale hrozné,“ zazoufal Danred nahlas. „Vždyť všichni skoro pořád jenom pracujeme a stejně si můžeme dovolit jen tolik, abychom přežili. Tohle je hrozný život,“ rozčílil se a praštil rukou do kraje postele.

„Tak pozor mladý muži,“ napomenula ho Elijána. „Jak jsi sám řekl ‚všichni pracujeme‘. Buď rád, že můžeme pracovat a že máme možnost si na základní potřeby vydělat, a to dokonce v klidu a bezpečí. Trpěl jsi snad někdy hlady? Netrpěl. Jsme sice chudí, ale máme všeho dostatek, tak si laskavě nestěžuj na svůj život,“ utrhla se na něj matka a zpražila ho přísným pohledem.

Danred se zastyděl a ihned se jí omlouval. „Nemyslel jsem to tak. Jen když vidím chování Sanrika tak... On má doopravdy víc než všechno a my živoříme. Nepřijde mi to spravedlivé,“ vysvětlil svoje stížnosti a podrbl pod bradou pulíše, který byl z nervózního tónu konverzace očividně neklidný. „Neboj, Lary, mamka se na mě skutečně nezlobí,“ uklidňoval zvíře Danred.

„Nezlobím,“ potvrdila Elijána. „Jen nechci, aby sis, po tom, co se stalo tvému otci, stěžoval na náš styl života v bezpečí,“ projevila svůj skutečný důvod znepokojení a Danred si všiml, že její oči jsou skleněné, jako by měla na krajíčku.

Položil jí ruku na rameno a snažil se ji uklidnit. „Nikomu z nás se nic takového nestane. Jsem hrdý na to, co otec konal pro Vermen, ale za takovou cenu,“ hlesl hlasem. „Každopádně, už jen kvůli tomu nejsem Elnad. Nosím jméno, které jste my s otcem dali, a nechci, aby ho někdo přehlížel,“ prohlásil s hlavou vztyčenou a viděl náznak úsměvu v matčině tváři. „Kdy a proč vůbec vznikla jména jako Elnad a Elijána?“ zeptal se matky. Už se na to zkoušel zeptat, když byl mladší, ale matka mu nikdy nedala plné vysvětlení.

„Tak dobře,“ zadívala se na něj matka a začala s vysvětlováním. „Měl bys chápat, že vermenský lid je odjakživa nesmírně hrdý na svou krev. Vážíme si svých předků tolik, jako si vážíme svých potomků. Důkazem toho i je, jakým způsobem funguje vedení Vermenu a dosazování nových radních.“

„Jako třeba neschopný Sanrik, kterému otec jednou předá židli v Senamu,“ skočil jí Danred do řeči a všiml si, že se na něj jeho matka zamračila.

„Třeba. Ale pokud chceš skutečně odpověď na svou otázku, tak bys mě měl nechat domluvit. Více se v životě naučíš posloucháním než mluvením,“ pokárala ho a pokračovala ve vysvětlování. „Jak už víš, tak když se partnerům narodí dítě, dostane jméno začínající na první písmeno jména svého rodiče stejného pohlaví. Čili když ses ty narodil mně a Dalayovi, dostal jsi jméno od D. Danred,“ odmlčela se a Danred na ní viděl, že vzpomíná na chvíle, které strávila s jeho otcem, a na okamžik, kdy on sám přišel na svět. „Tvůj otec byl neskutečně hrdý na to, že má syna. Já samozřejmě také. Věřil, že také jednou budeš natolik schopný bojovník s mečem, jako byl on sám. Ba dokonce možná i lepší. Což možná nakonec bude i pravda podle toho, jak říkáš, že probíhají boje na akademii,“ usmála se na něj a Danredovi poskočilo srdce radostí, když slyšel o tom, jak plní malé přání svého zesnulého otce. Škoda, že mu o tom nikdy nebude moci říct nebo že na vlastní oči neuvidí, jakým šermířem se stal.

„Bojujeme ale jen s dřevěnými meči a je to jen trénink. Souboj o život musí být určitě něco jiného,“ zauvažoval nahlas a rukou si zkontroloval modřinu na hrudi.

„Samozřejmě. Dalay, jakožto karannský průzkumník, musel často nasazovat život a každá rána, každý pohyb a každá vteřina rozhodovaly o životě a smrti,“ otřela si oči bílým kouskem látky a zadívala se na Danreda. Po chvíli znovu promluvila. „Abych se vrátila k tématu. Elnad a Elijána jsou zvláštními jmény a je na ně, jak ostatně sám zjišťuješ, nahlíženo zcela jinak než na ostatní lidi s jinými jmény.“

„No ale proč? Proč by je rodiče dávali svému potomkovi, když přidělávají tolik starostí?“ nemohl pochopit Danred.

„Přesně tak. To totiž není rozhodnutí rodičů pojmenovat své dítě tímto jménem,“ vysvětlovala Elijána a Danredovi pomalu začalo docházet, kam celým vysvětlováním směřuje.

„To jméno je předem určené, když není nikdo, kdo by dítě pojmenoval. Že ano?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ přikývla. „Má matka zemřela při porodu. Nemohla jsem dostat jméno od ní. Samozřejmě mi ho mohl dát můj otec, ale podle zákonů Vermenu to není možné. Nemohla jsem převzít první písmeno jména své matky, a tak žiji s neurčitým, ponižovaným jménem Elijána celý život,“ řekla a začala pulíše, který jí v průběhu jejího vyprávění vyskočil na klín, drbat na zádech.

Danredovi bylo matky líto. Věděl, že svou matku nikdy nemohla poznat, a ještě žila se jménem, díky kterému na ni většina společnosti pohlížela jako na něco méněcenného. „Mrzí mě to. Můj otec ale přeci podle vyprávění ještě žil nějakou dobu po mém narození, proč mě Sanrik nazývá Elnadem?“ položil otázku, která mu měla doplnit chápání celé téhle zvláštní záležitosti se jmény.

„Nikdo jiný to ale přeci nedělá. Žádný profesor. Nikdo dospělý ve městě. Jen tvůj největší nepřítel v Karannu,“ přemýšlela Elijána nahlas. „Tvé jméno je Danred a Vermen tuto skutečnost uznává. Bohužel Sanrik zná osud Dalaye od svého otce a používá ho proti tobě. Nevím proč, ale jeho cílem pravděpodobně je tě tím jen shazovat,“ podotkla a puliš Lary se jí v klíně přetočil na záda, aby ho Elijána mohla drbat na jeho světlém břiše.

„Je to tak. Nazývá mě tímhle jménem jen on nebo občas někdo, kdo se mu snaží zalíbit.“ Danred byl na jednu stranu celkem

spokojený s tím, co mu prozradila jeho matka. Věděl, že Sanrikovy nadávky jsou skutečně jen nadávky, které se ale nezakládají na skutečnosti. Říkal si, že až se objeví možnost, oplatí mu všechno, čeho se proti němu dopustil. „Děkuji, že jsi mi tohle objasnila. Občas jsem až příliš zmatený ohledně svého původu,“ řekl a dal si ruku před ústa, aby zakryl dlouhé zívnutí.

„Bylo toho na tebe dnes dost. Měl bys jít ještě spát a já také,“ rozhodla Elijána. Strčila do Laryho aby z ní seskočil, zvedla se ze stoličky a postupně sfoukla oba svícný v místnosti. „Dobrou noc, můj synu. Nechť se všechny tvé rány zahojí.“

„Děkuji, matko. Hezké sny,“ odpověděl Danred, zavřel oči a propadl se do hlubokého spánku.

Ráno ho vzbudil kokrhající kohout ve vsi. Za okenicemi začínalo svítat a z ulice slyšel už některé občany Karannu. Opatrně se zvedl z postele, protáhl se a ke své spokojenosti zjistil, že ho rána na hrudi už téměř nebolí. Sáhl si na místo, kam ho udeřil kámen, prsty a zjistil, že je tam kůže ještě citlivá, ale už necítil žádnou větší bolest. K nohám mu přiběhl puliš, který ihned zpozoroval, že je Danred vzhůru a přivítal ho stříhajícími ocasy. Dnes už učení na akademii neprobíhalo, což pro něj neznamenal volný den a odpočinek. Naopak. Oblékl se, nazul si svou pevnou obuv a vydal se na nedaleké pole, kde ho čekalo obhospodařování žrota.

Slunce mělo ten den v porovnání s těmi předešlými nezvyklou sílu a po necelé hodině práce byl Danred celý splavený a žíznivý. Těšil se na konec práce, až bude moci vyrazit domů za svou matkou a

pomáhat jí s přípravou léčiv a dalších lektvarů. Po několika hodinách náročné práce zazněl zvon, u kterého stál místní statkář, jenž měl na starost pole v Karannu. To znamenalo pro dnešek konec, což udělalo Danredovi radost. Opláchl si obličej vodou a vydal se směrem k domovu. Cestou přemýšlel o včerejším rozhovoru, který vedl s matkou o svém otci. Hrozně by ho zajímala vyprávění z jeho cest průzkumníka. Matka mu je ale odmítala říkat. Navíc tvrdila, že jich ani moc nezná, protože jí je otec nesděloval.

„Která špína se tu potuluje po městě? To nevíš, že žebráctví je proti zákonům?“ slyšel ten otravný hlas, který k jeho nelibosti nepatřil opět nikomu jinému než Sanrikovi.

„To vím, ale to se mě netýká. Pracoval jsem. Ale ty nevíš, co to slovo znamená. Ty jsi měl v životě vždycky všechno zadarmo jen proto, že si se šťastně narodil jednomu z nejmocnějších lidí ve Vermenu,“ ihned odpověděl Danred. Další setkání se Sanrikem si představoval v hlavě několikrát během své dnešní šichty na poli, a tak byl připraven na to, jak reagovat na jeho jedovatá slova.

„Slyším z tebe akorát plno závisti, Elnade. Mám otce a mám kvalitní život, ty nemáš ani jedno,“ zaútočil na něj Sanrik slovy ostrými a zraňujícími jako dýky. Danred cítil, že ztrácí nervy a kontrolu nad tím, co říká. Nad tím, co měl v hlavě ještě před pár hodinami tak jasně promyšlené.

„Ještě cekni a udělám ti pět takových ran, co jsi udělal včera ty mně!“ zvýšil Danred hlas a začal rudnout v obličej.

„To bys musel vůbec tušit, jak jsem to včera dokázal. A i kdybys to tušil, pochybuji, že bys měl nějaké ergony na to něco takového

provést,“ vysmíval se mu Sanrik a sám si všiml, jak Danreda jeho slova vytáčí a vyvádí z míry. Oba proti sobě udělali krok, vypadalo to, že si co nevidět vjedou do vlasů.

„Co se to tady děje?!“ zazněl přísný hlas dospělé dámy, která jejich rozepři sledovala. Danred na ni rychle pohlédl. Byla to Wantýra, ta žena, která včera sledovala, jak proti němu Sanrik použil kouzlo a srazil ho k zemi. „Ty přestaň vyhrožovat nástupci samotného Sarana,“ nařídila Danredovi a prohlédla si ho od hlavy až k patě nepříjemným pohledem, ze kterého šel respekt. Danred periferně zahlédl, jak se Sanrikovi zkřivily rty v drobný úšklebek. Nebyl ale jediný, kdo si toho všiml. Očividně jeho radost zpozorovala i Wantýra. „A ty rychle zmiz, než dám vědět tvému otci, jak se prezentuješ mezi běžnými občany Vermenu. Z toho by určitě radost neměl.“

Sanrik, který znal pozici Wantýry a tudíž věřil, že svoje slova myslí smrtelně vážně, uznal, že by bylo správné uposlechnout a odkráčel pryč z místa konfliktu.

„Omlouvám se, má paní,“ promluvil Danred směrem k akademičce. „Nechtěl jsem dělat problémy. Jen je těžké snášet stále nějaké útoky a ponižování.“

„Hm,“ zamyslela se Wantýra. „A je tohle ten skutečný důvod tvojí zloby a tvého znepokojení?“ zeptala se a nepřestávala si mladíka měřit svým pohledem.

Danred se zatvářil zmateně. „Nevím o ničem jiném, co by mě takhle vyvádělo z míry,“ odvětil rozladěným tónem. Bylo mu nepříjemné, jak se na něj Wantýra dívá, měl pocit, jako by byl před jejím zrakem úplně nahý a ona znala každou jeho myšlenku.

„Když si to myslíš. Ale zeptej se sám sebe. Určitě jsi i dříve reagoval takto, nebo se něco změnilo po tom včerejším incidentu?“ zeptala se ho moudrým hlasem a Danreda polil horký pot. Zamyslel se nad tím, co říká, a skutečně, měla pravdu. Ne, že by ho dřív Sanrikovy urážky nerozčilovaly nebo neznepokojovaly, ale od včerejšího dne se přeci jenom něco změnilo.

„Včera ukázal, že je silnější než já,“ vysoukal ze sebe pomalu a projel jím stud. „Dřív jsem si říkal, že mi nadává jen proto, aby získal pozornost, protože nemá žádné zvláštní schopnosti, a že třeba závidí, že jsem lepší v boji s mečem. Ale včera mi ukázal sílu, kterou já téměř neznám, a nevím, jak ji ovládat,“ vyslovil svoje vnitřní obavy a strasti nahlas někomu, s kým dříve nikdy ani nemluvil. Cítil ovšem ve Wantýře něco dobrého, něco, co mu říkalo, že je správné jí tyhle věci vypovědět.

„To jsem si přesně myslela,“ odpověděla mu. „Mužské ego je extrémně zajímavá, ale složitá věc. Nezvládáte ani malé porážky a nesnesete pomyslení na to, že by někdo mohl být silnější nebo lepší než vy sami,“ mluvila velice sebejistě a uvědoměle. Danreda takhle slova částečně rozčilovala, ale na druhou stranu si musel přiznat, že na nich je špetka pravdy. Samozřejmě ale jenom sobě.

„To rozhodně není pravda. Jen je nespravedlivé, že si myslí, že je něco víc než ostatní Vermeni,“ odsekl jí a zadíval se do země, protože čekal ještě horší a nepříjemnější pohled, než jaký na něj do této chvíle směřoval. Překvapilo ho, když se žena rozesmála.

„A samozřejmě nikdy neuznají pravdu ženy,“ smála se Wantýra a z nějakého důvodu vypadala spokojeně.

„Nechci být neslušný, ale je tu snad něco k smíchu?“ zeptal se mírně podrážděný Danred.

„Jednou to pochopíš,“ odpověděla mu jen stručně a otáčela si s prstenem na své levé ruce. „To, co včera udělal Sanrik, byla takzvaná magie *Vidya*,“ prozradila mu z ničeho nic. „Nečekala bych, že ji bude umět ovládat už ve svém věku, ale tak nějak to vlastně dává smysl,“ zadívala se upřeně do neznáma a Danredovi připadalo, jako kdyby se nad něčím zasekla.

„Chci to taky umět,“ vyhrkl najednou. Vůbec nepřemýšlel nad tím, že by Wantýře něco takového řekl, ale tím, jak se vyvinula debata, mu to vyklouzlo z úst. Vermenka ovšem vůbec nebyla zaskočená. Naopak. Danredovi připadalo, jako kdyby celou dobu čekala, až tuhle větu pronese.

„Opravdu?“ zeptala se Wantýra, nespouštějíc z něj oči. „Je to velká síla a její používání může být nebezpečné, i když už s ní máš zkušenosti,“ varovala ho.

„Toho se nebojím,“ ujistil ji rychle Danred. „Vím, že je asi troufalé se zeptat...,“ při těch slovech se mu lehce zadrhl hlas. „Myslíte, že byste mě mohla naučit alespoň to, jak se ubránit proti někomu, kdo magii ovládá?“

Wantýra se lehce pousmála. „Zřejmě jsem se dnes až moc dobře vyspala,“ zamyslela se. „Budiž ti přání splněno. Vezmu tě do učení. Ale jen pod jednou podmínkou,“ pronesla náhle. Danredovi spadla čelist. Byl její náhlou nabídkou více než zaskočen.

„Vy tu magii znáte? Umíte? Jakou podmínkou?“ vysypal ze sebe najednou hromadu otázek.

„No dovol. Samozřejmě, že ji znám. Netvrdím, že jsem nejlepší mág ve Vermenu, ale ano, umím její základy.“

Wantýra byla velice moudrá žena a z jejího tónu bylo znát, že ji Danredův překvapený výraz trochu urazil. „A co se týče té podmínky,“ dostala se k jeho třetí otázce. „Budeš od teď respektovat vyšší hodnoty a budeš se snažit pochopit své místo ve společnosti. Už nikdy nechci vidět, že vyhrožuješ nástupci radního, ať už se k tobě chová jakkoliv,“ vyslovila svoje podmínky.

Danred byl zmatený. Rozhodně ještě ráno nepřemýšlel nad tím, že se mu jeden z nejchytřejších lidí v Karannu jen tak nabídne, že ho bude učit magii. Odmítal přistoupit na to, že bude muset stále poslouchat nadávky Sanrika, ale síla toho, co ho lákalo, byla daleko větší.

„Souhlasím,“ odpověděl nakonec. „Chci se učit a chci umět magii Vidya.“

Wantýra se pousmála. „Výborně. Hned zítra začneme s učením. A nečekej, že to bude něco lehkého. Kdyby byla magie jednoduchou věcí, znal by ji a ovládal úplně kdokoliv,“ řekla. Otočila se a nechala stát zmateného Danreda na cestě, kde to ještě před pár okamžiky vypadalo, že dojde k obyčejné rvačce.

Když si konečně postupně přebíral v hlavě, co se během té chvíle všechno stalo, uvědomil si to hlavní. Že se bude učit magii. Rozhodl se, že se cestou domů staví u Kramara, jestli nepotřebuje s něčím pomoci. Vydal se tedy směrem k návsi, poblíž které tento, jemu blízký Vermen se svou rodinou bydlel. Když přišel po kamenné cestě

k brance u jeho domu, uviděl oknem dovnitř. Kramar tam pobíhal ze strany na stranu a vypadala to, jako kdyby narychlo balil nějaké věci.

Copak snad odjíždí? Pomyslel si v duchu Danred a rozhodl se, že vstoupí dovnitř a zjistí, co se děje. Když rozevřel dveře, viděl, že je v chatě hrozný binec. Bedna, která očividně sloužila jako skříň na šatstvo, byla otevřená a všechny věci z ní byly vyházené na zem. Pod hromadou všemožného harampádí byl schovaný stůl, který měl očividně charakter odkladiště nepotřebných věcí. V celém domě ale nebylo ani vidu, ani slechu po Kramarově ženě a dítěti.

„Kdo to?“ vyděsil se Kramar, když si konečně všiml ve dveřích stojícího Danreda. „Jo, to jsi ty?“ řekl, jak kdyby ovšem čekal někoho jiného.

„Co se to tady děje?“ zeptal se zaskočený Danred a stále přejížděl očima po světnici. „Okradl vás někdo? Kde je vaše žena a dcera?“ sypal ze sebe jednu otázku za druhou.

Kramar zrovna páčil v krbu jakýsi papír. Danred si nevšiml, co na něm bylo, ale usoudil, že patrně jeho majitel nechtěl, aby to věděl kdokoliv jiný než on sám.

„Jsou pryč. Musel jsem je poslat z města. Cestují do Mudaly za mým bratrem, tam o ně bude postaráno,“ prozradil Danredovi a v jeho očích byly patrné záblesky smutku.

„A tady není? Nebo vy se snad o ně už nebudete starat? Nechápu to,“ pokračoval zmateně Danred. Nechtěl nervózního Kramara nějak rozčítit, ale cítil, že potřebuje pochopit, o co se tu jedná.

„Danrede,“ zahleděl se na něj dospělý muž. „Víš, čím se živím, že ano?“ zeptal se teď pro změnu Kramar.

„Pokud vím správně, tak jste koželuh, ale to vás snad nemohlo přivést do žádných potíží,“ zauvažoval Danred. Nedokázal si představit, co by musel obyčejný řemeslník zpracovávající zvířecí kůži provést, aby se už nemohl dále starat o svou rodinu. Během dalších Kramarových slov, ale situaci ihned pochopil.

„Umím useň i dále upravovat a vytvářet z ní věci,“ vysvětloval v rychlosti Kramar a nervózně vyhlížel ven z okna. „Asi před měsícem se za mnou stavil jeden vermenský velitel, že potřebuje vyrobit sedlo pro svého koně. Samozřejmě jsem se hned další den pustil do díla a sedlo jsem během několika dní vyrobil. Když si ale onen velitel přišel sedlo vyzvednout, vyslovil pro mě velice zajímavou nabídku,“ pokračoval ve vyprávění. Danred byl napjatý. Nikdy se s žádným vermenským velitelem nesetkal, ale už jen z vyprávění šel z těchto lidí obrovský respekt.

„Nabídl mi, že mu neodevzdám sedlo jako plnění objednávky pro Vermen. Řekl, že mi za něj zaplatí on sám soukromě, jelikož podle jeho slov vůbec neměl nárok si sedlo objednávat. Mělo to být výhodné i pro mě. A skutečně bylo. Zaplatil mi trojnásobnou cenu, on měl své sedlo a já více peněz na jídlo pro rodinu. Bohužel se mi ráno od mého známého ze vsi donesla zpráva, že se o obchodu dozvěděla Rada.“

Danredovi se v tu chvíli skoro zastavil dech. „Prodávat věci soukromě je ve Vermenu proti zákonům, že ano?“ vyslovil na hlas své zděšení. „Takže...“ soukal pomalu ze sebe, „vás zatknou?“

„Je to dost pravděpodobné,“ přitakal Kramar provinile. „Až tak pravděpodobné, že jsem poslal svou rodinu k bratrovi, aby se o ně

mohl postarat, zatímco já budu ve vězení,“ hlesl a posadil se na lavici proti Danredovi.

„Proč se nepokusíte utéct?“ vypálil ze sebe Danred první, co ho napadlo.

„Aby celý Vermen hledal mě a mou rodinu? Nemůžu je přeci ohrozit a vystavovat takovému strachu a utrpení. Udělal jsem chybu a teď za ni musím zaplatit,“ prohlásil Kramar, vědom si svého přestupku. „Teď, když už chápeš celou situaci, potřebuji pomoc ještě s jednou věcí,“ zadíval se prosebně na Danreda. Toho poslední věta jeho známého překvapila. Byli si s Kramarem blízcí a rozuměli si. Cítil, že ho muž respektuje. Ale že by, v pro něj tak těžké situaci, žádal o pomoc zrovna jeho, patnáctiletého hochy, doopravdy nečekal.

„Pomoc? Ode mě?“ podivil se Danred, ale hned byl rozhodnutý, že se mu pokusí pomoci s čímkoliv, oč ho požádá.

„Ano, od tebe. Jsi velice schopný mladík a věřím ti. Jak už jsem řekl, ráno tu byl můj přítel, který mi prozradil, co se na mě pravděpodobně chystá. Využil jsem ho a předal mu jistý velice důležitý balíček. Ten balíček má nevyčíslitelnou hodnotu, mám ho už od nepaměti, předal mi ho jeden starý známý, abych ho ochraňoval a aby nepřišel do špatných rukou,“ vysvětloval Kramar a Danred ve své mysli odhadoval, co bude jeho úkolem. V tu chvíli ale začalo být na ulicích rušno a při prvním pohledu z okna bylo jasné proč. Ke Kramarově domu se dostavila armáda.

„Kramare, potomku Kuralův. Provinil jsi se soukromým prodejem, což je proti zákonům Vermenu. Přijmi svůj trest a vyjdi

s rukama nad hlavou,“ prohlašoval hlubokým hlasem mohutný muž v čele osmičlenné skupiny vojáků.

„Musím ti to dopovědět, navštiv mě prosím co nejdřív v žaláři. Věřím ti, Danrede,“ s těmito slovy udělal krok ke dveřím, zdvihl ruce nad hlavu a vyšel z domu. Danred ještě pozoroval, jak mu voják svazuje ruce provazovými pouty.

Cítil se hrozně. Věděl, že si Kramar nezaslouží takový osud, že se jen snažil obstarat ergony pro svou rodinu. Ve svém zármutku ale našel i velké odhodlání. Musí se za Kramarem vypravit do žaláře, jak ho požádal. Zjistit více o záhadném balíčku a splnit úkol, kterým ho jeho přítel, ano, teď už přítel, pověřil.

KAPITOLA III: LARYHO DOPROVOD

Dalšího dne ráno se Danred probudil časně. Hlavou se mu honilo tolik složitých a zmatených myšlenek, že už nedokázal déle spát. Najednou mu přišlo, že život, který vedl, už není tak nudný a jednotvárný, jak mu dříve připadal. Zárodek tomuto smýšlení mu vlastně dal souboj se Sanrikem. Jestli se tomu tedy souboj dalo říkat. Bez toho by se nikdy nedostal k tomu, že se má za hodinu hlásit u Wantýry, která ho má začít učit magii. Pomyslel si, že se to celé odehrálo nějak jednoduše.

Musí za tím být něco zvláštního, pomyslel si Danred. Natáhl si hnědé kožené kalhoty a přes hlavu přehodil plátěnou košili. Kolem pasu si utáhl kožený opasek zdobený vpředu kovovým písmenem G.

Pak tu ale byla ještě ta záležitost s Kramarem. Chudák. Chudák jeho rodina. Nebyl to přeci zlý člověk. Ovšem, na druhou stranu, zákon, který porušil, určitě dobře znal a stejně se dopustil přestupku. A pak je tu ještě onen záhadný úkol, kterým se ho snažil pověřit, než si pro něj přišli vojáci. Danred si lámal hlavu nad tím, co po něm mohl Kramar chtít, a umínil si, že ho během dneška navštíví v místní věznici. Ta povolovala návštěvy pouze v omezený čas v odpoledních hodinách, a tak alespoň mohl využít dopoledne k prvnímu tréninku u Wantýry.

Když k Wantýře dorazil, pustila ho dále dřevěnými dveřmi do místnosti, jež byla potemnělá. Okenice měla zavřené a v rohu svítila

pouze jedna, téměř už vyhořelá svíce. Žena na něj pohlédla a po tom, co si vyměnili pozdravy, mu podala jednu kamennou placku.

„Vezmi si ji,“ pokynula mu a Danred po ní natáhl svou paži. „Dnes se tě pokusím naučit úplné základy magie Vidya. Hned ze začátku říkám, že v tuto chvíli ještě nebudeš žádnou magii vyvolávat,“ řekla a všimla si Danredova zklamaného výrazu.

„Dobrá,“ odpověděl značně znepokojeným hlasem Danred. „Co potom ale mám dělat s tím ergonem?“ zeptal se své mistryně.

„A to je právě to,“ odpověděla mu. „Všechno. Obecně jsou ergony zdrojem celé magie Vidya. Bez nich by vůbec nebylo možné kouzlit,“ pronesla poučně a vytáhla si levý rukáv dlouhé kazajky. Na její ruce mohl Danred spatřit podobný kožený pás, který viděl u Sanrika toho dne, kdy byl obětí této magie. Pás měla Wantýra na předloktí utažený čtyřmi koženými provázky a v pásu bylo vidět pět zářezů, které vytvářely prostor pro zasunutí ergonů.

„Tento pás se nazývá trigot, jak už jistě víš, a slouží k vyvolávání kouzel,“ vysvětlovala žena, stáhla si zpět rukáv dolů k zápěstí, odkašlala si a pokračovala. „Jeho důležitou funkcí je i skládání samotných kouzel. Tušíš, co tím myslím?“ zeptala se mlčícího Danreda. Tím ho patrně vyvedla z rovnováhy.

„No, abych pravdu řekl,“ koktal ze sebe, „nevím jistě.“

Wantýra na něj upřela svůj přísný zrak a mladík si všiml, že se na něj trochu mračí. „Tady nesedíš v lavici na nauce o historii Immenoru,“ vytkla mu. „Nechci od tebe, abys mě jen hloupě poslouchal a čekal, že ti všechno jen tak odvyprávím. Přemýšlej nad

vším, co tím říkám, a snaž se všechno, co děláš, dělat tak, abys znal skutečný význam té věci,“ pronesla Wantýra a Danred mírně zrudl.

„Ano, má paní. Budu na to myslet,“ přitakal své mistryni a zahleděl se na placku, kterou mu dala do ruky. Zaměřil se na ony tečky spojené čarami, které zabíraly prostor na jedné straně mince. Šlo o souhvězdí, to věděl, jelikož se o hvězdách hodně učili. Na druhé straně přejel prstem vyryté písmeno V. Bylo mu jasné, že to neznačí nic jiného než Vermen. Jméno jeho národu, ve kterém se narodil a žil. A v tom mu došlo to, co nejspíš Wantýra myslela oním *skládáním* kouzel.

„Předpokládám, že jiné národy v Immenoru mají své vlastní ergony. Jiné, než máme my. Je to tak?“ zeptal se Wantýry, ale byl si jistý, že to tak je. Viděl, že se na tváři ženy objevil letmý úsměv. Souhlasně přikývla.

„Skutečně mají. Každý národ má svou vlastní měnu. Co dál?“ pobídla Danreda, aby nepřestával přemýšlet a dál se snažil přijít na odpověď.

„Předpokládám, že trigot má pět zářezů, aby se do něj logicky dalo vložit pět ergonů. Myslel jsem, že tam prostě kouzelník vloží pět placek, pronese nějaké magické slovo a podle toho vyvolá kouzlo. Ale možná se dají kombinovat placky i s dalšími ergony jiných národů,“ odříkal Danred.

„Velice správně,“ potvrdila Wantýra a postavila před něj korbel s vodou. „Je pravda, že běžní občané Vermenu jen tak nepřijdou do styku s jinými ergony než s těmi našimi, a tak se nedivím, že si nemohl tuhle znalost mít. Důležité ale je, abys věděl, že pouze s plackami si jako mág v boji příliš nevystačíš.“

„Jak se ale dostanu k dalším ergonům?“ napadlo ihned Danreda. „Vždyť máme nedostatek i těch našich a za ty si musíme nakoupit jídlo a další důležité věci,“ vyslovil svoje obavy. Rázem se mu představa o tom, jak silný bude mág, rozplynula před očima. *Doopravdy peníze rozhodují úplně o všem?* Pomyslel si v duchu.

Kouzelnice si jeho náhlého smutku všimla.

„Chápu, co tě trápí. Jak už jsem ti jednou říkala. Magie není nic jednoduchého, a to ani po téhle stránce. Buďme ovšem rádi za to, že ji nemůže ovládat každý,“ odpověděla trpělivě. Danredův smutek to ale očividně nezahnalo. Věděl, že to neřeší jeho problém s nedostatkem ergonů a že se sice může učit o magii, ale nikdy nebude mít ten zdroj, ze kterého by mohl nějaké kouzlo vůbec vytvořit.

„My, zkušené mágové, shromažďujeme ergony a neplýtváme jimi,“ dala se žena znovu do vysvětlování. „K čemu by nám bylo znát kombinace různých kouzel a mít velké magické síly, kdyby nám došly zdroje, které potřebujeme využívat? Ovšem, že k ničemu,“ sama si odpověděla a stáhla si své černé dlouhé vlasy stuhou. „Mohu tedy část mé zásoby využít pro tvůj výcvik,“ řekla a Danredovi se v tu ránu vrátil úsměv na tvář.

„To by bylo skvělé,“ zaradoval se. Pomyslel si, že po něm asi moudrá Vermenka bude na oplátku něco chtít. Přeci jen by mu nenabízela jen tak peníze, s tím se nikdy nesetkal.

„Budu vaším dlužníkem, má paní,“ řekl hned a těšil se, až se dostanou k tomu, po čem vlastně toužil. Ke kouzlům samotným. Wantýra sice nastínila, že pro tentokrát je ještě používat nebudou, avšak třeba se mu podaří ji přesvědčit.

„Kdy se můžu začít učit magii?“ zeptal se Danred a doufal, že jeho zájem donutí čarodějkou, aby mu povolila zkusit nějaké kouzlo. To se mu očividně povedlo. Žena vytáhla z kapsy svých kožených kalhot další placku a upustila ji na stůl před Danreda. Poté se otočila a vydala se k dřevěné truhle, která stála v rohu místnosti. Z té vytáhla kožený opasek, který vypadal, že byl daleko starší než ten její. Měl na sobě viditelné škrábance a na dvou místech byl trochu natržený. I tento černý trigot upustila před něj na stůl.

„Dej si to na ruku,“ přikázala mu a on ji bez zaváhání poslechl. Natáhl si kožený rukáv na předloktí, přitáhl dvě černé šňůrky, aby si trigot pořádně upevnil a podíval se na Wantýru.

„Výborně. Teď dej tyhle dva ergony do slotů. Začínáš je do trigotu vkládat vždy od předloktí, tam je první pozice, pak druhá a tak dále,“ udávala pokyny a mladík činil, jak přikazovala.

„A co teď,“ dožadoval se Danred dalšího postupu. „Co budu dělat za kouzlo?“

„Tvým úkolem bude přivolat kámen. Tím nemyslím nějaký určitý kámen, který by ležel tady nebo někde venku. Vyvoláš ho svou magií zjednodušeně z ničeho,“ vysvětlila mu jeho úkol a viděla nadšení v jeho tváři.

Danred byl nadšený, ale i napjatý. Těšil se, až provede kouzlo, a těšil se, až zhmotní kámen ze vzduchu. Tak si to představoval.

„Takže,“ udávala trpělivě pokyny Wantýra. „Natáhni ruku a zřetelně vyslov slovo *samans*,“ řekla a upírala zrak na svého studenta.

Danred udělal, jak říkala. Natáhl svou pravou paži. Hluboce se nadechl a vydechl. Nadechl se a pronesl: „*Samans!*“

Začal cítit, jak mu veškerá síla z nohou, hrudi, hlavy, ale i druhé ruky, na které neměl připevněný trigot, směřuje do jeho pravačky. Ta se na chvíli rozzářila lehce namodralým světlem. Byl to v ten moment příjemný pocit. V ruce na krátký okamžik spatřil malý kamínek velikosti kuličky hrachu. A pak to přišlo. Ruka pod trigotem ho začala úděsně pálit. Měl pocit, jako když by ji strčil do ohně v krbu. Paže mu začala těžknout. Připadalo mu, že samotný úd má váhu obrovské kamenné cihly, kterou věděl, že v životě neunese. Pomalu začal ztrácet vědomí a během dalších okamžiků už neviděl ani trigot, který v posledním okamžiku zářil tmavě modrou barvou, ani kamínek, jenž se mu podařilo vyčarovat. Neviděl už ani Wantýru, která celou dobu stála na tom samém místě a dramatickou situaci pozorovala. Najednou bylo černo.

„Prober se,“ mluvil na něj kdosi z dálky a cítil štiplavou bolest na tváři. To ho jeho mistryně popleskávala rukou po tvářích, aby se probral. „No konečně,“ pronesla, zvedla se od něj a posadila se na dřevěnou židli.

„Co se stalo?“ vykoktal ze sebe celý zmatený Danred. Wantýra ho opět probodla svým pohledem.

„Kdybys respektoval můj výcvik, věděl bys, co se ti stalo,“ pokárala ho. „Ba co víc. Nestalo by se to, protože bys předem věděl, co se ti může stát, když použiješ kouzlo, na které nemáš dostatek magických sil,“ vysvětlila.

Takže takhle to bylo. Prostě omdlel, protože byl slabý na kouzlo, které po něm Wantýra chtěla, aby provedl.

„Vždyť si mě mohla zastavit,“ rozčilil se Danred. „Vůbec jsem nevěděl, co se mi děje, a to jenom proto, že si po mně chtěla udělat kouzlo, které jsi věděla, že nemůžu zvládnout,“ pokračoval vztekle. Respekt a slušný přístup k čarodějce byl najednou ten tam a Danred jen těžce oddychoval, jak mu v jeho únavě vztek ještě přitěžoval. Avšak k jeho úžasu se jeho řevem Wantýra vůbec nenechala vyvést z míry. Ani na něj nezvýšila na oplátku hlas. To ovšem ještě neznamenal, že na něj nebyla našťvaná a že mu jeho chování mělo projít.

„Já byla ta, která po tobě chtěla udělat kouzlo?“ zeptala se ho a její pohled Danreda probodával více než kdy předtím. Vzduch houstl a mladík měl teď pocit, že mu její zrak snad vypálí díru do košile.

„Pokud vím, tak ty ses dožadoval kouzlení, i když jsem ti hned v úvodu jasně řekla, že ještě provádět kouzla nebudeš,“ pokračovala v kázání, které se Danredovi snášelo velice špatně. „Zmínila jsem se dnes o magických silách a ty jsi jim nevěnoval pozornost. Kdyby totiž ano a nebyl si netrpělivý, dozvěděl by ses, že magickou sílu musíš trénovat a rozvíjet. Musíš v sobě zasadit malé semínko síly, které postupným tréninkem vyrostе v něco velkého a mocného. To proto tě pouhé dvouúrovňové kouzlo poslalo k zemi. Být to v bitvě s nepřítelem, který by využil tvého výpadku, tak už jsi pravděpodobně po smrti,“ skončila svůj důrazný monolog Wantýra.

Vyčerpaný a slabý Danred věděl, že mluví pravdu. Nechal se unést svými touhami a byl netrpělivý. Takhle se magii nikdy nenaučí a zůstane i nadále tak slabý, jako je doposud. A to se ho pravděpodobně snažila Vermenka naučit. Proto mu dala dvě placky, a ne jenom jednu,

aby byl jeho trest daleko horší a vzal si ze svého neuváženého jednání ponaučení. Kdyby mu dala Wantýra i třetí placku, a on se pokusil o kouzlo třetí úrovně, pravděpodobně už by z dřevěné podlahy její chalupy ani nevstal.

„Trigot tu nech. Zítra se za mnou zastav, až půjdeš z akademie,“ pronesla čarodějka stroze, otočila se k němu zády a už se na něj ani nepodívala.

Danred udělal, jak mu prikázala, povolil kožený pás z předloktí a položil ho na stůl. Všiml si, že ergony, které do něj vložil, než pronesl kouzelné slovo, zmizely. Jeho kouzlo je muselo pozřít.

„Na viděnou,“ řekl na rozloučenou, ale věděl, že na odpověď by čekal zbytečně, a tak vykročil ze dveří a zamířil směrem k domovu.

Doma pomohl své matce zpracovat některé byliny, které si dnes ráno přinesla, aby je dál mohla využít do svých receptů. Když svou práci dodělal, byl tak akorát čas na to, aby se vydal do vězení za Kramarem. Události dnešního dopoledne ho natolik zaměstnaly, že úplně zapomněl na to, že ho čeká nějaký, pravděpodobně nelehký úkol. Opláchl si ruce a obličej vodou z vědra a vyrazil směrem k místní věznici.

Věznice byla až na druhé straně města Karann. Danredovi ale nevadila delší cesta. To, co se mu stalo u Wantýry, pro něj bylo hodně znepokojivé. Takhle slabý se ještě nikdy necítil, to kouzlo z něj vysálo všechny síly, a vlastně se ani netěšil na to, až si trigot znovu nasadí. Pak si ale vzpomněl, co se stalo ještě předtím, než kouzlo přesáhlo jeho magické síly. Ten pocit, kdy se mu dostupná síla nahromadila do trigotu, a on dokázal vyvolat kamínek. Ano, byl velice malý, ale tak